

stor Rolle. Ved at nedsætte Tjenestetiden gennemgaaende med blot en Maaned — jeg tror, man endda kunde komme videre, — men med blot en Maaned faar man antagelig saadant noget som 250,000 Arbejdsdage frigjorte. Man behøver ikke at holde Mandskabet inde i denne lange Tid. Det koster ikke alene at holde dem inde, men det koster sandelig ogsaa for Befolkningen at undvære dem fra Arbejdet her i Landet, tidt i den travle Tid; i Regelen er det jo i Sommertiden, at de ere inde, og naar man tror som jeg, at man kan naa en forsvarlig Uddannelse paa en kortere Tid, vil det kunne forstaas, at jeg har arbejdet derfor.

Naar jeg alligevel gaar med til at anbefale at stemme for Forslaget her ved Slutningen af anden Behandling, saa er det ud fra det, jeg sagde før, at man maa kunne naa videre paa det Omraade, jeg her har antydnet, og ogsaa paa andre Omraader, men dette betragter jeg som det allervæsentligste, naar man vil bibeholde en Hærordning af det Omfang, som man vil faa efter dette Forslag. Jeg har en Grund til, hvorfor jeg gør det, og det er en økonomisk Grund. Nu hører jeg ikke til dem, der kunne sætte en bestemt Grænse for, hvad jeg mener er forsvarligt at ofre for en Ordning af vort Forsvar, som ogsaa jeg vilde finde forsvarlig. Jeg kan ikke beregne det paa Krone og Øre. En Ting gaar jeg ud fra, vi alle ere enige om, nemlig, at dersom vi kunde naa noget, der virkelig var betryggende ved Ordningen af vort Forsvar, noget, der var betryggende for vort Lands Eksistens i Fremtiden, vilde det ogsaa være let for os at sætte en Grænse, hvor vi vilde sige: Her ud over kunne vi ikke komme af økonomiske Hensyn; der er en saadan Grænse, for man kan ikke ødelægge sit Land for at bevare det, det er sikkert nok. Men jeg skønner dog ikke rettere, end at det Beløb, vi hidtil have udredet, økonomisk set er forsvarligt. Jeg ser ikke rettere, end at Befolkningen har kunnet gøre gode, fortrinlige Fremskridt i den forløbne Tid til Trods for, at den har baaret disse Byrder. Jeg kan ikke se, at de have været en saa stor Hemske for Folkets Udvikling, at man kan sige: Dette kunne vi ikke udrede. Naar jeg dog skal sige, hvor jeg mener, Grænsen er, saa vil jeg nærmest holde mig dertil, at det, vi have udredet til nu, have vi kunnet udrede, og derfor mener jeg, at vi kunne forsvare ogsaa at udrede et saadant Beløb i Fremtiden. Jeg har derfor i det ikke store Arbejde,

jeg har sat ind paa denne Sag som Medlem af Udvalget, bestræbt mig for at komme ned til denne Grænse. Jeg har gjort det ud fra den Forudsætning, som jeg her har nævnt, men tillige ud fra en anden Forudsætning, som jeg ogsaa tror nogenlunde vil holde Stik. Det, vi ville faa ud af en Forsvarsordning som den, her er foreslaaet med Hensyn til det levende Værn, vil jo være noget mere, end vi i Øjeblikket kunne stille op med Hensyn til Tallet. Jeg taler ikke om Værdien, men Tallet vil blive noget større. Men naar vi indskrænke Rytteriet, som er særlig kostbart, overhovedet indskrænke os paa de Omraader, hvor vi kunne indskrænke os, kan jeg ikke se rettere, end at saa maa den Forøgelse, vi faa i Hæstyrken, nogenlunde kunne opvejes pæknært af det, der spares paa disse forskellige Omraader. Jeg mener derfor, at at man ved den fortsatte Behandling maa kunne bringe Udgifterne ned til det Beløb, de nu udgøre, selvfølgelig med Tillæg af det, som alt Materialet, baade det levende og det livløse, er blevet dyrere. Jeg tænker altsaa her paa, at Lønningslovene, som vi vedtage, det Beløb, de ville forøge Udgiften med, maa lægges til, ligesom vi overhovedet maa lægge enhver Prisstigning til paa det Materiel, der nu en Gang skal til.

Naar jeg som sagt anbefaler at stemme for Forslaget ved anden Behandling, saa er det ud fra den Forudsætning, jeg her har nævnt. Var det saadan, at jeg derved vilde have slaaet fast, at det, som her foreligger for os, skulde være den endelige Ordning, vilde jeg ikke kunne give det min Stemme. Jeg tror i hvert Fald ikke, jeg vilde kunne gøre det, jeg vil ikke binde mig for Fremtiden, og jeg ønsker ikke at binde nogen. Men jeg kan ikke se, jeg vilde kunne give Forslaget min Stemme i dette Øjeblik, og jeg kan heller ikke se, jeg vil kunne gøre det i Fremtiden.

Jeg vil i denne Forbindelse sige et Ord til dem, som ville ofre mere. Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) har jo stillet Forslag, som gaa betydelig videre end de Forslag, Flertallet har stillet. Jeg vil sige: Lad fare dermed; de gøre kun Skade derved; de ville ikke kunne faa den Tilslutning i Befolkningen, som de skulle have for at gennemføre dem. Derfor mener jeg, de maa gaa ud fra, at de maa tage det, de kunne faa, og ville de overhovedet have en forsvarlig Ordning, saa kunne de ikke faa mere end det, Flertallet her byder, og vistnok ikke en Gang det. Det ønsker